

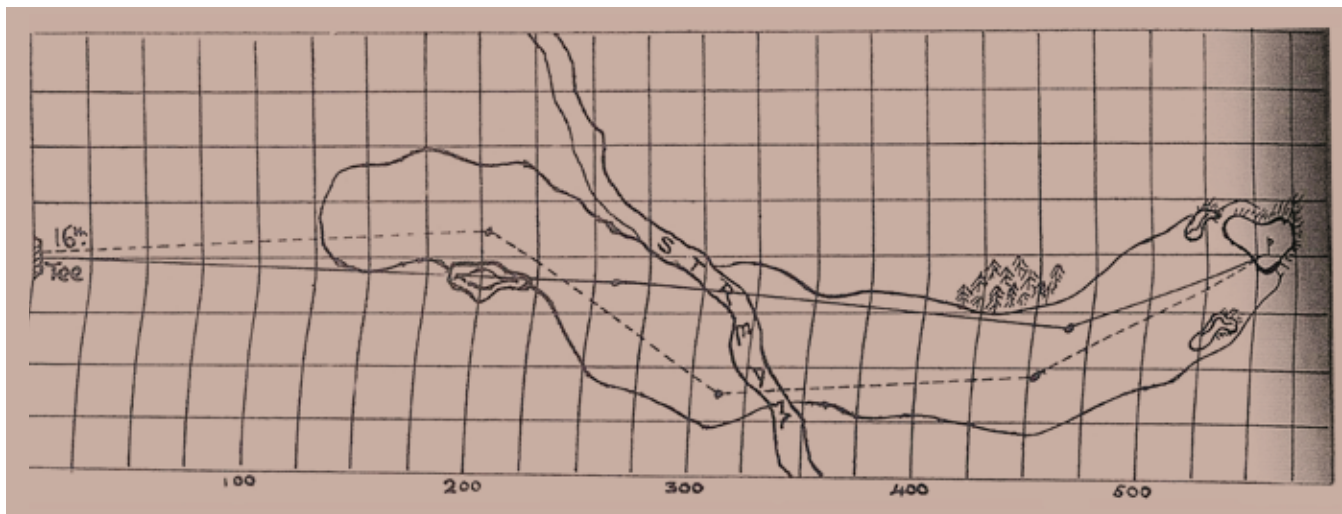
DUEL NA XX. JAMCE

část II.

CHARVÁT VS. LIMBURGER 1½:2

V době, kdy stránkám britského a v celé Evropě populárního týdeníku Golf Illustrated vévodila Cottonova rubrika Concentrated Tuition a mezi největšími inzeráty vynikala slovní hříčka „Golf and Take Cure at Spa Pistany“, podařilo se vydavateli přitáhnout a půl roku udržet pozornost čtenářské obce k velkému mezinárodnímu klání golfových nadšenců – korespondenční architektonické soutěži nazvané XX. jamka.

Charvátův vítězný návrh na jamku č. 16

Na základě vlastních poznatků a podkladů, čerstvě získaných v londýnském Colindalu, jsme mohli čtenáře v minulém vydání ForGolfu seznámit s výsledky první soutěžní devítky. Po jednom děleném druhém pořadí na jamce č. 1 a vítězství na jamce č. 2 se „Limmy“ (jak dodnes zní všeobecně rozšířená přezdívka Dr. Bernharda von Limburgera) ujal nad J. Charvátém pomyslného vedení 1½:½, když náš člověk zabodoval jen zmíněným děleným druhým místem v 1. kole. Tentokrát se společně podíváme na to, jak dálkový souboj dvou Středoevropanů v ostrovní kolébce golfu pokračoval „cestou

domů“ po 2. devítce – a jak na jaře r. 1934 dopadl. Všimneme si přitom i širších souvislostí, na nichž je možné ilustrovat obecné tendence ve vývoji názorů na design golfových hřišť...

Ing. Charvát je umělec

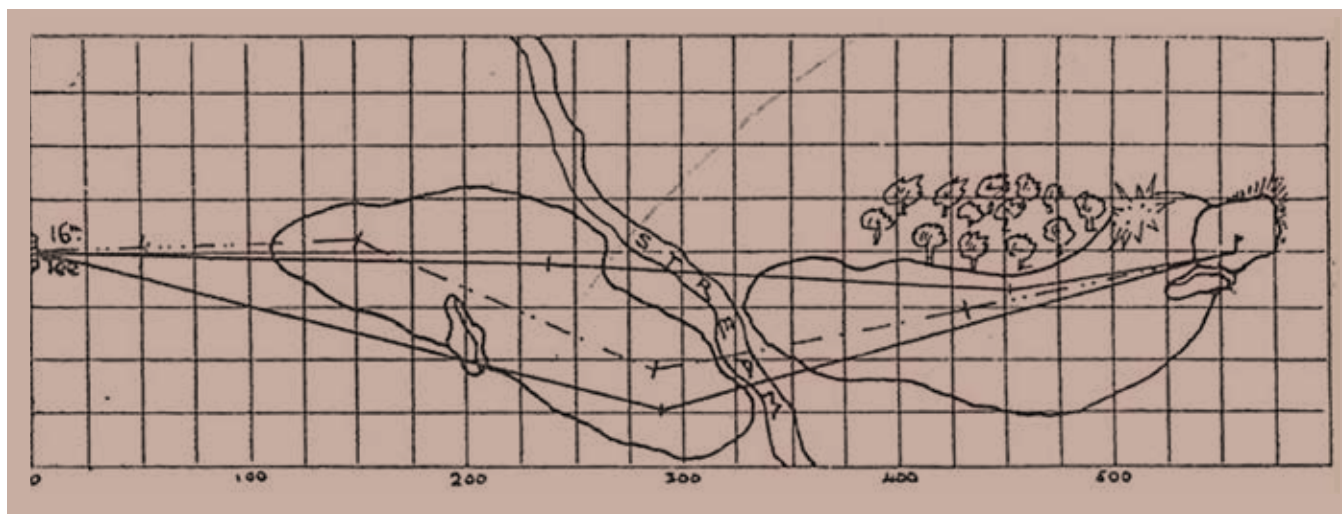
Na šestnácté jamce přišla hvězdná hodina našeho hrdiny. Nechme promluvit porotu: „Ing. Josef Charvát z Prahy je umělec. Jak dokáže zpracovat své příspěvky – vyřešit problém a stihnout do čtvrtého rána doručit návrh do Worplesdonu – to je nám záhadou...“ V posudku se řešení dále vyzdvihuje jako „prvotřídní“ pro bogey hráče a „skvostné“ pro scratch hráče. Oceňuje se zejm. pozornost

věnovaná slabším golfistům stejně jako strmou krajnicí zprava dobře chráněný green, i to, že si autor na tak dlouhé dráze vystačí jen se třemi bunkery (viz obr. 2).

V Charvátově návrhu jako by se zrcadlila ozvěna těch nejklassičtějších dlouhých kompozic, které byly čtenářům ForGolfu přibliženy v seriálu Anatomie golfového hřiště či v publikaci Golfová hřiště (nejen) pro architektky & urbanisty. Charvát zde nekopíroval, ale tvůrčím způsobem aplikoval, principy, důvěrně známé již z dráhy č. 14 (jamka zvaná „Long“) na Old Course v St Andrews nebo dráhy č. 3 (jamka zvaná „Cardinal“) ve skotském Prestwicku – a navíc ukázal, že ani tyto tradiční

inspirační zdroje nemusí pro svoji přirozenou penalizační přísnost zůstat stranou, mimo zájem a pozornost „moderní“ golfové architektury.

V následujících letech Charvát velmi pečlivě sledoval vývoj diskusí, které na stránkách časopisu Golf Illustrated v cyklu Burrows good and bad publikoval redakční pseudonym „Brer Rabbit“ obdobně, jako např. E. R. Tipple v časopisu The Field, z něhož byla přetiskována celá rubrika Modern Golf Course Design. Nemaleý vliv na něj musely mít i pravidelně uveřejňované analýzy jednotlivých jamek nových hřišť od neplodnějšího z tehdejších golfových architektů Harryho

Limburgerův soutěžní návrh na jamku č. 16

S. Colta (1869–1951) se třemi stovkami realizací po celém světě. Důkazem je množství výstřížků, které Charvát ukládal do archivu Golf Clubu Praha. Získané zkušenosti dokázal brzy zúročit jak během přestavby starého motolského hřiště, tak posléze v návrzích nových hřišť na pražském Chodově-Milíčově, dále samozřejmě v Klánovicích a konečně později – na jediné jeho dochované realizaci – ve Svatce.

Osudy domácích a hostů

Z Limburgerova příspěvku (viz obr. 3), který obsadil druhé místo, je zřejmé, že se autor – sám špičkový hráč – cítuje do pozice long hittera schopného atakovat hranici 300 yardů s ambicí na dosažení greenu druhou ranou. Běžný golfista, má-li se vyhnout stresující příhrávce, je nucen přiblížit se k levému zalesněnému okraji fairwaye blíže, než je zdrávo. Návrh byl oceněn jen v těsném závěsu za vítězným. Třetí příčka patřila domácím,

gičan J. F. Delori, Italové A. Pera a G. A. Maffei, Francouzi M. Pinchart Denys, A. C. Vermieux a N. G. De Brito e Cunha, vítězství na jamce č. 9. Na druhé devítce se kromě jmenovaných uplatnili ještě Holanďan Dan Lloyd a H. Bohn ze Švédska. Z nich jediný – reverend Delori z Ghentu – dokázal svým (klasifikovaným) umístěním v celkem pěti kolech udržet krok s česko-německým tandemem, jakkoli sám žádnou jamku nevyhrál. Nikdo z nich se – alespoň v nám dostupných golfových análech – později neobjevil.

Duo Charvát – Limburger vyčnívá

O filozofickém východisku „strategic“ designu bylo napsáno poměrně dost již v minulém dílu. Závěrem odkazujeme na vyjádření jednoho z účastníků soutěže – vítěze 18. jamky –, kterého citujeme v samostatné části (viz Přehled výsledků 2. devítky). Za pozornost však stojí i „minima-

Charvát s Limburgerem ostatní soutěžící převyšovali. I když šlo zatím o amatérské golfové architekty, měli před ostatními podstatný znalostní náskok.

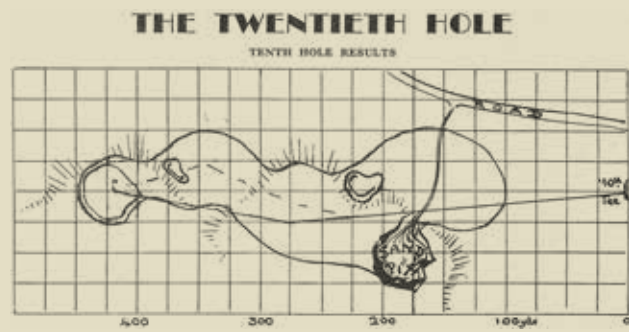
ale „bramborovou“ medaili získal další příslušník „cizinecké legie“ – Belgčan J. F. Delori...

Jaké byly další golfové osudy soutěžících? Domácí účastníci včetně vítězů jednotlivých kol, jak se s odstupem ukázalo, v dřívější většině v následujících letech neprohlubovali svoji zálibu – z žádného z nich se nestal profesionální golfový architekt, jehož jméno by bylo golfovou historiografií zaznamenáno. Zůstali pravděpodobně u svých klubových rolí – v nejrůznějších funkcích – a jako vášniví golfisté se jistě i nadále zapojovali do zasvěcených diskusí o výstavbě a úpravách hřišť i designu jednotlivých jamek...

Jak si vedli cizinci? Kromě naší dvojice se na první devítce objevili Němec C. A. Hellmers, Bel-

listický“ grafický styl, kterým se architekti ve 30. letech minulého století vyjadřovali. Jakkoli byl co do polohopisu – především díky novým technologiím – dobou dávno překonán, přece platí, že zejména o geniálně zkratkovitých prostorových skicách totéž říci nelze. Obrázky, doprovázející např. návrhy drah č. 8 nebo č. 12 (viz obr. 4–5), by se určitě neztratily ani v portfoliu věhlasných soudobých designérů, co říkáte? Duo Charvát – Limburger mezi ostatními zahraničními soutěžícími nesporně „vyčnívalo“. I když šlo zatím jen o amatérské architekty (Němec byl především špičkovým hráčem mezinárodního kalibru, Čech zase zkušeným golfovým funkcionářem – organizátorem operujícím ve stře-

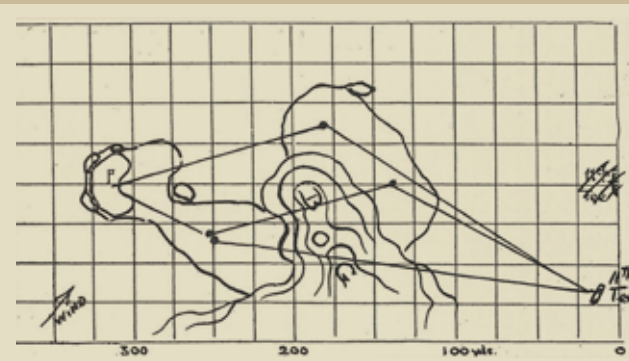
PŘEHLED VÝSLEDKŮ DRUHÉ DEVÍTKY (I.–III./1934)

Hole No. 10 (par 4, 430 yds)
(pořadí: 1. G. Franks [obr.], 2. W. Wilson, 3. T. Moore)

První cena v 10. kole putovala do Aldeburghu. Franksův návrh „pozoruhodně hezké jamky par 4“ zapojuje do hry pouze dvojici bunkerů. Výhradně jejich důmyslným rozmístěním v členitém terénu dokázal vybalancovat tvar dráhy tak, aby představovala výzvu pro hráče s „tygří“ náturou – a současně neodradila ani slabší golfisty řečené „králíky“...

greenu, připraveného přijmout atak z obou stran – příhrávky po scratch drivech (ať už riskantnější přes bažinu, s kratší druhou ranou, či bezpečnější kolem močálu, zato s delší příhrávkou) anebo z bezpečné blízkosti, kam na lay-up zahraje bogey hráč pohodlně druhou ranou... O netradiční řešení zde nebyla nouze včetně návrhu na stavbu hráze a vysušení mokřadu, které by hráčům usnadnilo pohyb (i ušetřilo hledání ztracených míčů)!

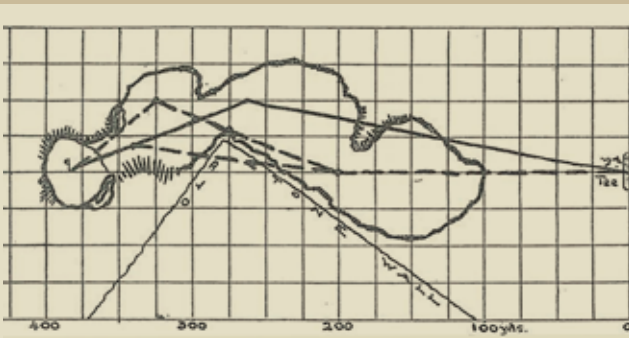

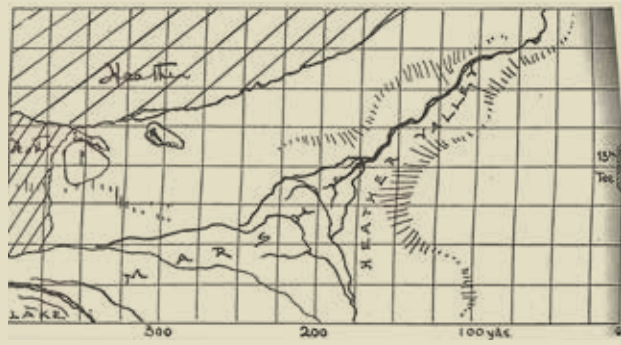
Hole No. 11 (par 4, 315 yds)
(pořadí: 1. J. H. Greathead [obr.], 2. Col. L. Hall, 3. G. Stewart)

Na 11. jamce zvítězilo důmyslné řešení ledvinovitě tvarovaného

Hole No. 12 (par 4, 395 yds)
(pořadí: 1. A. Macpherson [obr.], 2. D. L. P. de Courcy, 3. E. B. N. Taylor)

Teprve na dvanáctý pokus putovala první cena do Skotska! Snad to bylo

dáno i celkovou konfigurací – dogleg fairwaye vynuceně tvarovaný kamenou zídka a green na „lavici“, zčásti zařízlý do svahu a na druhé straně na výkopku naspaném nad terén – vskutku téměř klasická situace (viz ilustrační obrázek v textu)...

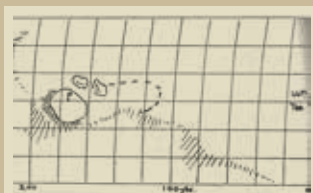
Hole No. 13 (par 4, 350 yds)
(pořadí: 1. F. S. G. Lewis [obr.], 2. H. R. Beauchamp, 3. A. Horsfall)

Problémem, který se řešil na této jamce, bylo vypořádat se s mokřadními plochami, vřesovišti a údolní vodotečí v návaznosti na náhorní jezero... Hráči obou úrovní jsou zde testováni elementárním způsobem: každý ať si „ukousne“ jen tolik, na kolik stačí. Ve výsledku to může vypadat až tak odlišně, že zatímco „rabbit“ bude hrát 150yardovou ránu přes údolíčko (téměř kolmo na osu dráhy), může „tiger“ drivovat 250 yardů směrem na green, bude-li kromě délky ještě navíc velmi přesný...

Hole No. 14 (par 3, 175 yds)
(pořadí: 1. E. Allamby [obr.], 2. J. R. Peers, 3. A. Parker)

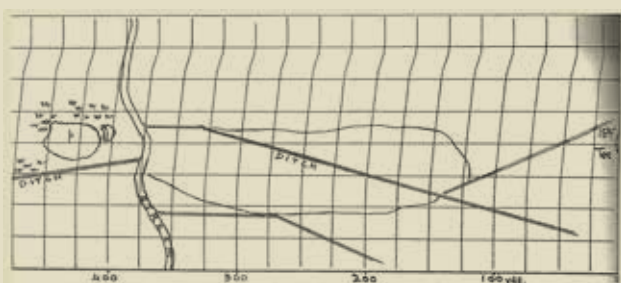
Tato krátká jamka je cvičením na téma Jak využít jemné modulace terénu k tomu, aby se z banální (půdorysné) situace stalo prostorové herní drama. Vítězný návrh, porotou ohodnocený za „sweet simplicity“ (sladká prostota),

představuje pro hráče, který se rozhodne pro přímý útok, balancování na hraně. Obrazně i doslova – jde o hranu svahu táhnoucího se vlevo od dopadové zóny až za green. Tato psychologická hrozba, posilovaná ještě větrem, bude odklánět vysoké rány napravo za dvojici bunkerů (s nepřijemnou příhrávkou zpět), zatímco nízkým ranám hrozí, že přeběhnou-li green, skončí tak jako tak až dole pod svahem...

Hole No. 15 (par 4, 435 yds)
(pořadí: 1. Mjr. G. B. Lee [obr.], 2. G. Stewart, 3. J. L. Forbes)

Na vítězném návrhu ocenila porota, že „tvaruje“ jamku prostřednictvím překážek – sice uměle vytvořených, ale přirozeně vynucených povahou terénu. „Jsem si jist,“ napsal do průvodní zprávy Mjr. Lee z Exeteru, „že tohle údolí potřebuje drenáž...“ Soustavou odvodňovacích příkopů vytvořil množinu příležitostných cest, mezi nimiž mohou hráči volit. Pozornost upoutal i návrh další z žen ve startovním poli, Mary Grace, která

VIEW FROM TEE

A little fairway in front of green, otherwise rough.

Background of trees purely as picturesque note.

BUNKER

Skica k Macphersonově soutěžnímu návrhu na jamku č. 8

doevropském prostoru), přece měli před ostatními náskok ještě v jednom podstatném ohledu: jeden jak druhý byli samostudiem velmi dobře připraveni. Kromě teoretických znalostí navíc měli za sebou bohatou osvětovou činnost neúnavných golfových propagandistů, glosátorů událostí, redaktorů řady odborných peri-

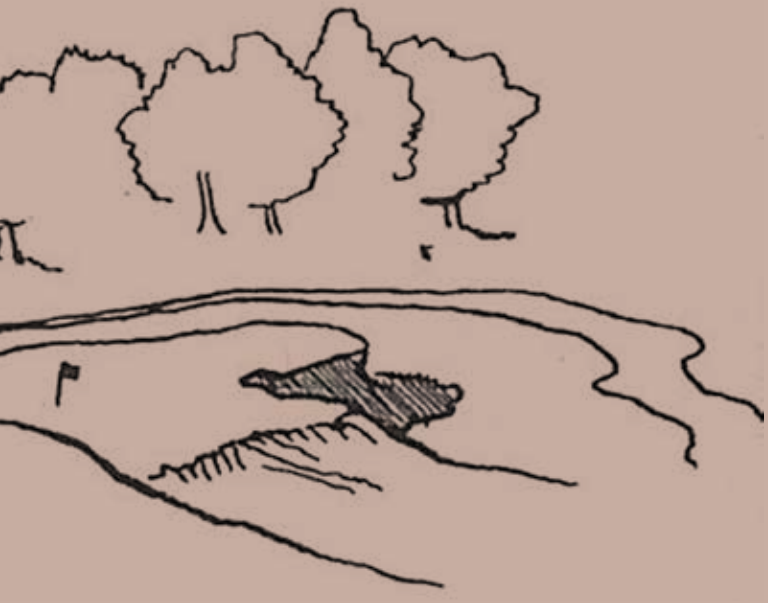
odik a editorů mnoha publikací. V neposlední řadě pak oba – coby anglofilové – přirozeně toužili vyniknout na britské půdě, kde je golf domovem...

Ačkoli měli oba dva naši muži nádejně našlápnutou kariéru a ani jejich nejbližší profesní budoucnost vůbec nebyla špatná – Limburger měl před sebou výstavbu hřiště do

VIEW FROM TEE

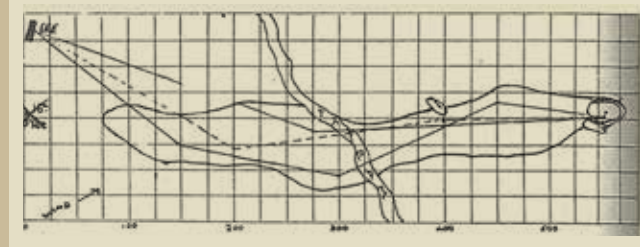

Kresba téhož autora k soutěžnímu návrhu na jamku č.12

Ga-Pa, dějiště zimní olympiády 1936, Charvát zase životní klánovický projekt – přece se jejich další životní osudy diametrálně rozešly. Zatímco Charvátův smutný poválečný příběh s naprosto negolfovým koncem je čtenářům ForGolfu podrobně znám (viz Josef Charvát – golfový polyhistor ve ForGolf č. 5/2013), B. v. Lim-

burger se naopak stal mezinárodní celebritou – nejuznávanějším evropským golfovým architektem s ohromným realizačním potenciálem. Informační dluh, který – navzdory jeho předválečným stykům s českým prostředím – vůči jeho osobnosti i dílu máme, hodláme v blízké budoucnosti alespoň částečně splatit...

rozehrála důmyslnou šachovou partii systémem bunkerů...

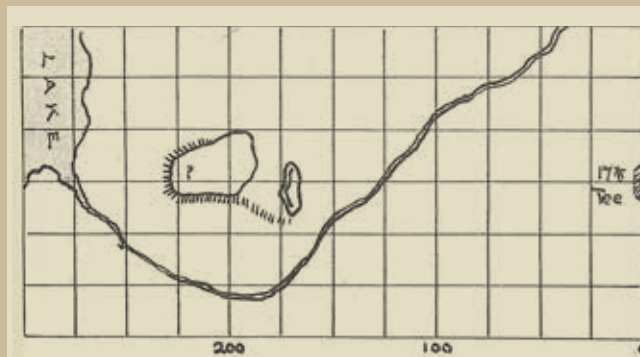
Hole No. 16 (par 5, 430 yds)
(pořadí: 1. J. Charvát, 2. B. v. Limburger, 3. C. V. Wintour [obr.]

Jako třetí v pořadí byl vyhodnocen návrh odsunující odpaliště severně od osy dráhy, aby využil diagonálního efektu ve prospěch prodloužení „tigerova“ drivu (téměř paralelního s vodotečí) s následnou druhou ránou mezi bunkery – přímo před green. Jury konstatovala, že tentokrát bylo těžké udržet krok s (naši) dvojici, jejich návrhy popisujeme jinde.

doleva směrem k potoku. Architekt zde zkušeně nutí hráče využít terénu ve svůj prospěch, ať již bude hrát do větru, či na doběh, umístěním ochranného bunkeru do osy dráhy, takže mu „nezbývá“ než mířit vpravo nad green...

Hole No. 18 (par 4, 370 yds)
(pořadí: 1. C. V. Wintour [obr.], 2. D. L. P. de Courcy, 3. H. G. Twine)

Cenu z poslední jamky si odnesl teprve šestnáctiletý student, ač zadání patřilo k nejobtížnějším. Řešení zdůvodnil lakonicky: „Není to Lochnesská příšera – tiger to nemá až tak těžké,

Hole No. 17 (par 3, 220 yds)
(pořadí: 1. I. Thomas [obr.], 2. McNaughten, 3. Com. E. P. Hogg)

Vítězem poslední krátké jamky se stal profesionál z Formby. Dráha vede do kopce a jamkoviště se sklání zprava

pro medium (zde míněn středně zkušený hráč) už je to dobrodružné – a rabbit se buď napoprvé utopí, anebo půjde rovnou bezpečnou oklikou.“ Nejmladší tým výstižně popsal podstatu strategického designu!

